

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **V. S.**
zastoupený advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2016, č. j. MV-16866-4/SO-2014

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 10. 8. 2016, č. j. MV-16866-4/SO-2014, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Marka Čechovského, advokáta, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 29. 8. 2016 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2016, č. j. MV-16866-4/SO-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 16. 12. 2013, č. j. OAM-46421-18/DP-2013 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zamítlo žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky a neprodloužilo povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v souvislosti s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Obsah žaloby

2. Předně žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žalobě, o němž bylo rozhodnuto usnesením zdejšího soudu ze dne 15. 9. 2016, č. j. 31 A 101/2016-17, když odkladný účinek žalobě přiznán nebyl.
3. Dále žalobce pokračoval žalobními body, když úvodem této části žaloby konstatoval své přesvědčení o porušení požadavků kladených na odůvodnění napadeného obsažených v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), jakož jednání žalované v rozporu s požadavky uvedenými v § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná podle názoru žalobce nedostála své povinnosti odvolacího správního orgánu, neboť nedostatečně přezkoumala správnost a zákonnost prvostupňového rozhodnutí, v důsledku čehož zatížila napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti.
4. Žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy uvedené v § 3 správního řádu. Žalobce je přesvědčen, že účel svého pobytu plnil, přičemž tento byl správními orgány interpretován v rozporu se skutečným stavem a tvrzeními účastníka řízení.
5. S tímto souvisí žalobcova námitka na nesprávné právní posouzení věci. I pokud by účel pobytu nebyl plněn po nějakou dobu, nelze takové jednání podřadit pod zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Jestliže žalobcovo jednání lze posoudit jakožto neplnění účelu povoleného pobytu, pak tento stav trval po dobu 415 dnů, podle ustálené judikatury správních soudů lze jako jinou závažnou překážku chápat neplnění účelu předchozího povoleného pobytu po převážnou část doby, na kterou byl předchozí pobyt povolen. Podle žalobce by tak v jeho případě přicházela v úvahu pouze tehdy, pokud by neplnil účel předchozího pobytu alespoň po dobu 12 měsíců, zatímco mu správní orgány vytýkají neplnění účelu pobytu po dobu 415 dnů. Žalobce je tak přesvědčen, že jeho případ nelze subsumovat pod jinou závažnou překážku, a to bez ohledu na výsledek posouzení, zda účel pobytu po dobu oněch 415 dnů žalobce plnil či neplnil.
6. Správní řízení vedené před prvostupňovým orgánem i před žalovanou trpělo dle žalobce značnými průtahy. S průtahy v řízení souvisí další namítané pochybení žalované, která

neprovedla žádné šetření směřující k ověření aktuálnosti závěrů prvostupňového orgánu, co se týče přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí je podle žalobce v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť rodina žalobce je naprosto odkázána na žalobcovu výdělečnou činnost v České republice, prostřednictvím které je zabezpečeno živobytí rodiny na Ukrajině. Žalobce je proto přesvědčen, že napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí jsou nepřiměřené z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života.

7. V neposlední řadě žalobce uvádí, že při postupu správních orgánů byla porušena také pravidla obsažená v § 2, 3 a 4 správního řádu.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná se k předmětné žalobě vyjádřila svým podáním ze dne 13. 9. 2016, v němž ve vztahu k plnění účelu dlouhodobého pobytu odkázala na své napadené rozhodnutí, přičemž z otisků přechodových razítek v cestovním dokladu žalobce jasně vyplývá, že v době platnosti předchozího povolení k dlouhodobému pobytu žalobce pobýval na území České republiky pouze 415 dní a neplnil tak účel povoleného pobytu. S ohledem na tuto skutečnost s žalobcem výsledek proveden nebyl a nadto ani v podaném odvolání žalobce svou nepřítomnost na území České republiky nijak nevyvrací.
9. K nesprávnému právnímu posouzení věci žalovaná argumentovala tím, že 415 dnů je více než 12 měsíců, s ohledem na délku roku o 365, resp. 366 dnech. Jedná se tak o převážnou část doby, na kterou byl účel žalobci povolen a aplikace § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je proto na místě.
10. Z hlediska průtahů řízení žalovaná připomíná právo žalobce využít institutu ochrany před nečinností podle § 80 odst. 3 správního řádu, což však žalobce neučinil. Nevydání rozhodnutí v zákonem stanovené době však nemá žádný vliv na jeho zákonnost.
11. V závěru svého podání se žalovaná vyjádřila k ověření aktuálnosti závěrů prvostupňového orgánu, pokud jde o skutkový stav důležitý pro přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Na území České republiky pobývá pouze bratr žalobce a ostatní rodinní příslušníci se zdržují v zemi žalobcova původu. Žalobce v České republice pobývá od roku 2006, po celou dobu v pronájmu, nikoliv ve vlastní nemovitosti, tudíž zde nemá ani majetkové vazby. S ohledem na délku jeho nepřítomnosti v České republice nelze konstatovat ani to, že by došlo ke zpřetrhání vazeb v jeho domovském státě.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.
13. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

14. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
15. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle Nejvyššího správního soudu pak **pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).
16. Žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné, neboť žalovaná nedostatečně přezkoumala správnost a zákonnost prvostupňového rozhodnutí.
17. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaná správnost a zákonnost prvostupňového rozhodnutí přezkoumala. Napadené rozhodnutí je postaveno na řádně uvedených ustanoveních zákona a v napadeném rozhodnutí se žalovaná vypořádala s odvolacími námitkami žalobce. Žalovaná také jasně uvedla, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházela. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalované neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo vypořádání některé z odvolacích námitek, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalované považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s

napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalované a celkově mu nečiní problém napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení. Zdejší soud k uvedené obecné námitce nepřezkoumatelnosti tedy na základě výše uvedených důvodů konstatuje, že ji shledává v této prvotní fázi nedůvodnou s tím, že některé další dílčí námitky žalobce jsou podrobeny soudnímu přezkumu dále.

18. Ze spisového materiálu vyplývají následující skutečnosti. Žalobce podal dne 30. 8. 2013 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná. Na území České republiky pobýval již od 20. 1. 2006, nejdříve na základě dlouhodobého víza za účelem zaměstnání, následně na základě povolení k dlouhodobému pobytu, rovněž za účelem zaměstnání, posléze za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná. Poslední takové povolení mu bylo uděleno s dobou platnosti pobytového oprávnění od 15. 9. 2011 do 14. 9. 2013. Z otisků přechodových razítek k žádosti přiloženému cestovnímu pasu žalobce bylo zjištěno, že v tomto dvouletém období žalobce pobýval na území České republiky pouze 415 dní. Takové jednání žalobce prvostupňový orgán podřadil pod důvod pro neudělení (resp. nevydání) povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, když toto jednání považoval za závažnou překážku v dalším pobytu cizince na území České republiky, čímž je naplněn důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uvedený v § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Účel dlouhodobého pobytu žalobce neplnil, jelikož na území České republiky pobýval v době platnosti povolení (dvou let) pouze 415 dnů. Ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění platném v době vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „obchodní zákoník“), se totiž podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Vzhledem k tomu, že žalobce podstatnou část roku na území České republiky nepobýval, pokládal prvostupňový orgán za zřejmé, že žalobce v této době na území České republiky nepodnikal. Při posouzení dané věci se prvostupňový orgán zabýval také přiměřeností dopadu prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti zjistil pobyt manželky a nezletilého dítěte žalobce na Ukrajině, navíc připomenul pravidelné návštěvy žalobce na Ukrajině, jakož i bydlení žalobce v rodinném domě v pronájmu, tedy nikoliv ve vlastní nemovitosti. S ohledem na přítomnost žalobce na území České republiky pouze v délce 415 dnů se proto prvostupňový orgán domníval, že žalobcovy vazby na domovský stát nejsou nijak zpřetrhány a je tak vyloučen nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Prvostupňový orgán vzal výše uvedené skutečnosti v potaz a prvostupňovým rozhodnutím žádost žalobce zamítl a neprodloužil platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu.
19. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal nejprve blanketní odvolání dne 3. 1. 2014, které následně podáním ze dne 25. 1. 2014 doplnil. Ve svém odvolání žalobce poukázal na vydání prvostupňového rozhodnutí po lhůtě stanovené zákonem. Žalobce připustil, že po celou dobu, po kterou mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nepobýval na území České republiky, nicméně jako osoba samostatně výdělečně činná plnil všechny zákonné povinnosti. Stejně tak žalobce tvrdil, že po celou dobu plnil ustanovení § 2 obchodního zákoníku a prvostupňový orgán mu neprokázal opak. Podle žalobcova názoru i provozování živnosti jen v určitých časových intervalech je stále

provozování živnosti. Tvrzení prvostupňového orgánu je proto v rozporu s platnou legislativou a ustálenou praxí.

20. Žalovaná prostřednictvím napadeného rozhodnutí podané odvolání zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. K námitce vydání rozhodnutí po zákonně lhůtě žalovaná odkázala na možnost využití institutu ochrany před nečinností, čehož žalobce nevyužil, nicméně vydání rozhodnutí po lhůtě stanovené zákonem nemá vliv na jeho zákonnost. Žalovaná dále znovu připomněla, že žalobce ve dvouletém období pobýval na území České republiky pouze 415 dnů, přičemž podnikáním se rozumí soustavná činnost za účelem dosažení zisku, tu však žalobce nemohl provozovat s ohledem na svou absenci na území České republiky po převážnou dobu povoleného pobytu. Pro naplnění účelu stanoveného dlouhodobého pobytu musí být v případě podnikání splněny formální i materiální podmínky. Následně žalovaná rozporovala splnění nepřetržitosti pobytu, které se váže k institutu povolení k trvalému pobytu po 5 letech nepřetržitého pobytu na území, nikoliv k plnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu. Ve zbytku odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaná ztotožnila se závěry prvostupňového orgánu.
21. Spornou otázkou je v projednávané věci zejména to, zda žalobce řádně plnil účel předchozího dlouhodobého pobytu. Právě neplnění tohoto účelu vedlo k zamítnutí žalobcovy žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Kromě toho je spornou rovněž otázka, zda takové neplnění účelu pobytu je podřaditelné pod jiné závažné důvody vedoucí k zamítnutí žádosti a zda žalovaná, resp. prvostupňový orgán, dostatečně posoudili dopad svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
22. V souladu s § 44 zákona o pobytu cizinců lze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit, přičemž žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců podává ministerstvu a na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 zákona o pobytu cizinců vztahují obdobně.
23. Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze prodloužit dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
24. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) uvádí: „*Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.*“
25. Prvostupňový orgán však zamítl žádost žalobce podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v souvislosti s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
26. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců „*Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*“
27. V souladu s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: „*dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“

28. Předmětná žádost žalobce o vydání prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta z důvodu neplnění účelu pobytu, který správní orgány spatřovaly v žalobcově přítomnosti na území České republiky pouhých 415 dnů z dvouleté doby povoleného pobytu, čímž žalobce neplnil účel pobytu po převážnou část doby povoleného pobytu, přičemž takové neplnění účelu pobytu podřadily pod jiné závažné důvody ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, což vedlo k zamítnutí žádosti.
29. Krajský soud v této souvislosti připomíná rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010-50, publikovaný pod č. 2951/2014 Sb. NSS, podle něhož *„neplnění účelu předchozího pobytu (faktické nevykonávání podnikatelské činnosti) po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum k pobytu za účelem podnikání, je závažnou překážkou pobytu cizince na území, která je podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky“* (srov. také rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 8. 2016, č. j. 57 A 137/2015).
30. Takový závěr judikatury správních soudů pak přímo vyvrací žalobcovu námitku na nesprávné právní posouzení věci, neboť neplnění účelu pobytu po nějakou dobu je podřaditelné pod jiné závažné překážky pobytu cizince ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tudíž může být důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povoleného pobytu. Navíc sám žalobce v žalobě uvádí, že ustálená judikatura správních soudů chápe jako jinou závažnou překážku neplnění účelu předchozího povoleného pobytu po převážnou část doby, na kterou byl předchozí pobyt povolen.
31. Krajský soud však musí při tomto posouzení žalobci přisvědčit z hlediska naplnění převážné části doby, po kterou není účel povoleného pobytu plněn. Byť žalobce v žalobě nesprávně uvádí, že mu správní orgány vytýkají neplnění účelu pobytu po dobu 415 dnů, má zdejší soud ze správního spisu a rovněž také z vyjádření žalovaného za prokázané, že žalobce v průběhu dvouletého období, na které mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno, pobýval na území České republiky 415 dnů. Těchto 415 dnů tak není obdobím nepřítomnosti žalobce na území České republiky, nýbrž časovým obdobím, po které se na území České republiky skutečně nacházel. Bylo-li žalobci poslední povolení uděleno s dobou platnosti pobytového oprávnění od 15. 9. 2011 do 14. 9. 2013, jde v součtu o 731 dnů, na které bylo povolení k pobytu uděleno. Žalobce na území České republiky pobýval 415 dnů, tedy více než polovinu. Naopak nepřítomnost žalobce představuje méně než polovinu dnů z celkové doby posledně uděleného povolení k pobytu, přičemž tato část menší než polovina rozhodného období nemůže představovat převážnou část doby povoleného pobytu. Krajský soud se proto neztotožňuje s názorem správních orgánů, že žalobce na území České republiky nepobýval po převážnou část doby, na níž mu bylo uděleno povolení k pobytu.
32. Dále zdejší soud vyhověl rovněž žalobní námitce týkající se porušení zásady materiální pravdy, tj. zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nesprávného zjištění skutkového stavu. Žalovaná i prvostupňový orgán postavili své rozhodnutí na otiscích přechodových razítek v cestovním dokladu žalobce, na základě nichž konstatovali přítomnost žalobce na území České republiky po dobu 415 dní a neplnění účelu povoleného pobytu. Krajský soud souhlasí s tvrzením žalované, že žalobce svou nepřítomnost na území České republiky nijak nevyvrací, ostatně v podaném odvolání žalobce výslovně uvádí, že na území České republiky nebyl přítomen po celou dobu uděleného povolení k pobytu. Nicméně žalovaná ve svém vyjádření k žalobě rovněž uvádí,

že v rámci správního řízení nebyl s žalobcem proveden výslech, jak vyplývá také ze správního spisu. Žalovaná a prvostupňový orgán se tak ve svém posuzování nezabývali materiální stránkou výkonu podnikatelské činnosti, tj. zda žalobce v průběhu doby, na niž mu bylo uděleno povolení k pobytu, skutečně vykonával podnikatelskou činnost. Soud v této souvislosti připomíná, že žalobci bylo uděleno živnostenské oprávnění na výkon služeb uvedených jako technické služby, přičemž správní orgány se nezabývaly podstatou těchto technických služeb, jakož i možností jejich výkonu mimo území České republiky během nepřítomnosti žalobce. Krajský soud při tomto posouzení nemůže nahradit správní orgány, jejichž povinností je zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, které v nyní projednávané věci existují, neboť žalobce mohl své živnostenské oprávnění vykonávat i v průběhu své nepřítomnosti na území České republiky.

33. Při této své úvaze krajský soud vyšel rovněž z judikatury správních soudů. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, „(...) *plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.*“
34. Nejvyšší správní soud dále v rozhodnutí ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, uvedl, že „*u fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obch. zák. zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, která koresponduje s materiálním pojetím podnikání podle ust. § 2 odst. 1 obch. zák.). (...) Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.*“ V nyní projednávané věci se však správní orgány fakticitou výkonu podnikatelské činnosti nezabývaly, když neplnění účelu dlouhodobého pobytu konstatovaly pouze dobou přítomnosti žalobce na území České republiky, resp. dobou jeho nepřítomnosti, kterou interpretovaly jako převážnou část doby stanoveného povoleného pobytu, nicméně ve skutečnosti se jednalo o nepřítomnost kratší než polovina stanovené doby povoleného pobytu.
35. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem Krajského soudu v Plzni vyjádřeném v rozsudku ze dne 23. 5. 2014, č. j. 30 A 5/2014-60, že jediným kritériem posuzování obdobných věcí by neměl být pouze počet dní pobytu k počtu dní povolených. V tomto případě sice Krajský soud v Plzni žalobě nevyhověl, jelikož neseznal naplnění materiální stránky podnikatelské činnosti, ta však v nyní posuzované věci nebyla vůbec zkoumána, o čemž svědčí mimo jiné absence výslechu či výpovědi žalobce. Nadto správní orgány ani nijak nerozporovaly to, zda žalobce skutečně podnikatelskou činnost vykonává. Ve své úvaze vycházely pouze z toho, že podnikatelská činnost je definována jako soustavná činnost vykonávána za účelem zisku, když tato soustavnost se vylučuje s dobou nepřítomnosti žalobce na území České republiky.
36. Při tomto posouzení zdejší soud připomene také jednu z odvolacích námitek žalobce, a sice skutečnost, že po celou dobu plnil ustanovení § 2 obchodního zákoníku a prvostupňový

orgán mu neprokázal opak, když podle žalobceva názoru i provozování živnosti jen v určitých časových intervalech je stále provozování živnosti. Krajský soud musí takové námitce žalobce přisvědčit, neboť na základě správního spisu a vyjádření v rámci nyní vedeného soudního řízení má za prokázané, že žalovaná a prvostupňový orgán žalobci skutečně neprokázali to, že by podmínky ustanovení § 2 obchodního zákoníku neplnil.

37. Jelikož krajský soud seznal výše uvedené žalobní námitky za důvodné, ostatními žalobními námitkami se zabýval již stručněji, přičemž však zbývající žalobní námitky pokládá za nedůvodné.
38. Za nedůvodnou krajský soud vyhodnotil žalobní námitku spočívající v porušení požadavků kladených na odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.
39. Soud má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje tyto požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí, když obsahuje důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaná při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů řídila, jakož i informace o způsobu vypořádání se s odvolacími námitkami žalobce.
40. Obdobně krajský soud neseznal postup žalované v rozporu s § 89 správního řádu, dle kterého *„odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.“* Žalovaná přezkoumala správnost a zákonnost prvostupňového rozhodnutí a v napadeném rozhodnutí se zabývala rovněž odvolacími námitkami žalobce. Tuto žalobní námitku proto soud neshledal za důvodnou.
41. Žalobce dále namítal značné průtahy řízení u žalované i prvostupňového orgánu. S touto žalobní námitkou se však krajský soud neztotožňuje a pokládá ji za nedůvodnou, když souhlasí s argumentací žalované o možnosti využití institutu ochrany před nečinností podle § 80 odst. 3 správního řádu, což však žalobce neučinil.
42. Je-li žalobce v této souvislosti přesvědčen o tom, že žalovaná měla ověřit aktuálnost závěrů prvostupňového orgánu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, musí krajský soud poukázat na zásadu koncentrace řízení stanovenou v § 82 odst. 4 správního řádu, když k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
43. Ve vztahu k posouzení rozporu napadeného rozhodnutí s § 174a zákona o pobytu cizinců zdejší soud uvádí, že se správní orgány dostatečně zabývaly povahou dopadů jejich

rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Správní orgány nezkoumaly pouze rodinné vazby žalobce na území České republiky, ale zabývaly se rovněž také jeho majetkovými poměry z hlediska vlastnictví určité nemovitosti na území České republiky, jakož i potenciálním zpřetrháním vazeb žalobce na svou zemi původu.

44. Závěrem své žaloby žalobce uvádí porušení § 2, 3 a 4 správního řádu ze strany žalované, resp. prvostupňového orgánu, nicméně již neuvádí konkrétně, v čem toto porušení spočívá. K této obecné námitce krajský soud uvádí, že porušením § 3 správního řádu se již zabýval výše a v případě § 2 a 4 správního řádu neseznal porušení těchto ustanovení zákona, proto tuto žalobní námitku pokládá za nedůvodnou.

V. Shrnutí a náklady řízení

45. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, nebylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem jsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátit žalované k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán právním názorem zdejšího soudu dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. V rámci tohoto řízení žalovaná především posoudí materiální stránku výkonu podnikání ze strany žalobce ve vztahu k nepřítomnosti žalobce na území České republiky jako jiného závažného důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.
46. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci přísluší právo na náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě nákladů za právní zastoupení advokátem a za zaplacený soudní poplatek. Na náhradě nákladů řízení přísluší dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění, odměna za právní zastoupení advokátem [tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a to za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí právního zastoupení, sepsání žaloby), a dále 2x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu. Odměna advokáta je stanovena ve výši vyčíslené na částku 6.800,- Kč bez DPH, tj. 8.228,- Kč s DPH. Dále pak žalobci náleží zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, celkově tedy částka ve výši 11.228,- Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. dubna 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.